

γουργουλιάσιμο τό, άμάρτ. γουργουλάσιμο Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Έκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ι ά ζ ω.

1) Ἡ προσφορά τροφῆς πρὸς τινά μετ' άγχανκτήσεως καὶ κατάρας, ἵνα τοῦ άποβῇ όλεθρία, τὸ κοινῶς π ε ρ ι δ ο ρ μ ι α σ μ α. 2) Προσβολή ύπό πανώλους.

γουργούλιασμα τό, Πόντ. (Οίν.) γουργούλασμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γουργούλαγμαν Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) γουργούλαμα Πόντ. (Τραπ.) γουργουλάσμαν Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ ρ. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ι ά ζ ω.

Γ ο υ ρ ζ ο υ λ ι ά σ ι μ ο, τὸ όπ. βλ.

γουργούλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) γουργούλι Πόντ. (Όφ.) γουργούλ' Πόντ. (Ίμερ. Κοτύωρ. Όφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)

Άγνώστου έτύμου.

1) Φαγητόν δηλητηριασμένον, πρᾶγμα όλεθριον εύχρηστος ή λέξις πάντοτε άρατικῶς Πόντ. (Ίμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Όφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Γουργούλ' νά γίνεται τὸ φαῖν τὸ τρώγω Ίμερ. Κοτύωρ. Όφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. Συνών. φρ. Φ α ρ μ ά κ ι — δ η λ η τ ή ρ ι ο ν ά γ ί ν η τ ό φ α ί. Γουργούλ' νά 'ίνεται 'ς σά σ'κώτᾱ σ'! (δηλητήριο, πανώλης νά γίνη εἰς τὰ συκώτια σου!) Όφ. Γουργούλᾱ καὶ φαρμάκᾱ νά τρώτε! (πρὸς τὰ ζητοῦντα έπιμόνως τροφήν παιδία) αὐτόθ. Γουργούλᾱ νά τρώς! (φαρμάκι νά τρώγῃς πρὸς τὸν άναξίως έσθίοντα τὸν ἄρτον τινός) Σούρμ. 2) Κατ' αντίφρασιν καὶ έπὶ προσφιλούς ποτοῦ πάντοτε παιγνιωδῶς Πόντ. (Ίμερ. Κοτύωρ. Όφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ γουργούλ' θκίζ' καὶ κατηβαίν' (ένν. τὸ ρακί, τὸ όποῖον σχίζει τὸν λάρυγγα καὶ κατεβαίνει εἰς τὸν στόμαχον, δηλ. τὸ βλαπτικώτατον ρακί) Ίμερ. Κοτύωρ. Όφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ. Φέρειν ᾄς έκείνο τὸ γουργούλ' (ένν. τὸ ρακί' φέρε από έκείνο τὸ φαρμάκι) αὐτόθ.

γουργουλοαίματος έπίθ. Πόντ. (Κερασ.) γουργουλογαίματος Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τῶν οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ α ἱ μ α.

Έκείνος πού εἶθε νά αίματωθῇ, νά άποθάνῃ από τήν πανώλη, έπὶ άρᾶς.

γουργουλόκαιρος ό, Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τῶν οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ κ α ι ρ ό ς.

1) Έποχή έπιδημίας πανώλους 2) Έπιδημία πανώλους: 'Σ σοῦ γουργουλόκαιρον τὸν καιρόν.

γουργουλομακέλλιστος έπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ έπιθ. μ α κ ε λ λ ι σ τ ό ς, τὸ όπ. έκ τοῦ ρ. μ α κ ε λ λ ί ζ ω.

Έκείνος τὸν όποῖον εἶθε νά μακελλίσῃ ό γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς, έκείνος ό όποῖος εἶθε νά άποθάνῃ από πανώλη, έπὶ άρᾶς.

γουργουλομάσητος έπίθ. άμάρτ. γουργουλομάσετος Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ έπιθ. μ α σ η τ ό ς.

Άρατικῶς, έκείνος τὸν όποῖον εἶθε νά μασήσῃ, νά φονεύσῃ ό γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς: Γουργουλομάσετε! (άρά).

γουργουλοπετεινός ό, άμάρτ. γουργουλοπέτεινᾱ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.)

Έκ τῶν οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ π ε τ ε ι ν ό ς.

Τὸ πτηνόν Έποψ ό κοινός (Upupa epops), τῆς οἰκογ. τῶν Έποπιδῶν (Upupidae) ένεκα τῆς ρυπαρότητος αὐτοῦ, έπειδή, ὡς πιστεύεται, χρησιμοποιεῖ εἰς τήν φωλεάν του κόπρανα ανθρώπου. Συνών. εἰς λ. γ ι α λ ο π ε τ ε ι ν ό ς 1.

γουργουλοπούλι τό, άμάρτ. γουργουλοπούλ' Πόντ. (Χαλδ.)

Έκ τῶν οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ π ο υ λ ί.

Άρατικῶς, τὸ τέκνον τοῦ γουργουλᾶ, τῆς πανώλους. Συνών. δ ι α β ο λ ό π α ι δ ο.

γουργουλόσκιστος έπίθ. άμάρτ. γουργουλόσκιστος Πόντ. (Κερασ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ ρ. σ κ ί ζ ω.

Άρατικῶς, έκείνος πού εἶθε νά σχισθῇ, νά άποθάνῃ από τήν πανώλη: Γουργουλόσκιθε! (άρά). Συνών. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ο σ π α γ μ έ ν ο ς, γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό σ φ α χ τ ο ς, γ ο υ ρ ζ ο υ λ ο φ ά γ η τ ο ς, γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό φ α γ ο ς.

γουργουλοσπαγμένος έπίθ. Πόντ. (Λιβερ. Τραπ.) Θηλ. γουργουλοσπαγμέντζα Πόντ. (Λιβερ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ ρ. σ π ά ζ ω διὰ τὸ όπ. βλ. σ φ ά ζ ω.

Άρατικῶς, έκείνος πού εἶθε νά σφαγῇ από τήν πανώλη ένθ' άν.: Άσμ.

Άλλοι έμὲν τήν όρφανήν καὶ τήν πουγαλεμέντζα, τήν όρφανήν, τήν άκλερον, τήν γουργουλοσπαγμέντζαν (πουγαλεμέντζαν = ταλαιπωρημένην) Λιβερ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό σ κ ι σ τ ο ς.

γουργουλόσφαχτος έπίθ. Πόντ. (Οίν.) γουργουλόσπαχτος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Όφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ ρ. σ φ ά ζ ω.

Άρατικῶς, γ ο υ ρ ζ ο υ λ ο σ π α γ μ έ ν ο ς, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.: Γουργουλόσπαχτον νά 'ίνεσαι! (νά σε φάγῃ ή πανώλης!) Πόντ. (Σάντ.) Ντὸ γουργουλόσπαχτος εἶσαι! (πόσον κακός εἶσαι, πού νά σε φάγῃ ή πανώλης!) Πόντ. (Όφ.) Φά', γουργουλόσπαχτε! (φάγε, πού νά σε φάγῃ ή πανώλης!) Πόντ. (Τραπ.) Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό σ κ ι σ τ ο ς.

γουργουλοφάγητος έπίθ. άμάρτ. γουργουλοφάγετος Πόντ. (Κερασ.) γουργουλοφάετος Πόντ. (Όφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ έπιθ.* φ α γ η τ ό ς < έ φ α γ α, τὸ όπ. από τὸ θέμα τοῦ άορ. τοῦ τρώγω.

Άρατικῶς, έκείνος πού εἶθε νά φαγωθῇ από τήν πανώλη. Συνών. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό σ κ ι σ τ ο ς.

γουργουλόφαγος έπίθ. Πόντ. (Όφ. Σαράχ. Τραπ.)

Έκ τοῦ οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ τοῦ έ φ α γ α, άόρ. τοῦ ρ. τ ρ ό γ ω.

Γ ο υ ρ ζ ο υ λ ο φ ά γ η τ ο ς, τὸ όπ. βλ., ένθ' άν.: Ντὸ θέλει τὸ γουργουλόφαγο; (τί θέλει, πού νά τὸ φάγῃ ή πανώλης; πρὸς παῖδα ζητοῦντά τι) Όφ. Πολλά γουργουλόφαγος εἶσαι (πολύ άξιος νά σε φάγῃ ή πανώλης) Τραπ. Συνών. εἰς λ. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ό σ κ ι σ τ ο ς.

γουργουλοφαί τό, Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Έκ τῶν οὖς. γ ο υ ρ ζ ο υ λ ᾱ ς καὶ φ α ί.

Άρατικῶς, τὸ φαγητόν τῆς πανώλους.

